

Belgyógyászat gyakorlat élménybeszámoló

Linz, 2015. július

A Lions Club „Medizinstudenten ohne Grenzen” nevű programjának keretein belül kaptam lehetőséget arra, hogy a kötelező nyári belgyógyászat gyakorlatomat Linzben tölthessem 2015. júliusában. Erről a számomra felejtethetetlen hónapról szeretnék néhány sorban beszámolni.

Év közben, még a kiutazás előtt először a program koordinátora, Prof. Dr. Herbert Ehringer és Barbara Stumpf-Fekete, majd később közvetlenül a klinikáról Karl Kaar tartotta velem a kapcsolatot. Mindannyian rendkívül segítőkészek és kedvesek voltak, bármilyen kérdéssel, problémával bátran fordulhattam hozzájuk.

Kaar Karl-tól kaptam meg a szükséges információkat a **szállásról**, ami egy nagyon frekventált helyen, a Mariendom mögött helyezkedett el, egy, a kórház dolgozói számára fenntartott épületben. A szobámban két ágy, egy asztal, egy kis konyharész – főzőlappal, mosogatóval, edényekkel – és külön fürdőszoba volt; az alagsorban pedig mosókonyha. A kórház - Konventhospital der Barmherzigen Brüder – egyébként nagyon közel, gyalog kb. 10 percnnyire volt, így reggel nem kellett túlságosan korán kelnem. A szállás egyetlen hiányossága az internet; egy sparos „Internet-wertkarte”-val azonban tökéletesen jól megvoltam. Utóbbit mindenkinek tudom ajánlani: kb. 15 Euro, 4GB adatforgalommal, és olyan pofonegyszerűen működik, mint egy normál SIM-kártya.

Az első nap reggelén kaptam meg a névjegykártyámat, a hátulján egy vonalkóddal, amivel hétköznap a **menzán** ebédelhettem. Szerintem kifejezetten jól főztek, minden nap négyféle menüből – általában egy húsos, egy vegetáriánus, egy édes és egy salátatál – lehetett választani; mindegyikhez járt leves, főfogás, saláta és desszert. Ruhát is a kórháztól kaptam, sima fehér nadrágot és felsőt, amit akármikor tisztára cserélhettem. Itthonról vittem egy kényelmes benti papucsot, ez nagyon jó szolgálatot tett a későbbiekben.

A reggeli megbeszélések 7:40-kor kezdődtek, ekkorra mindenképpen oda kellett érni, de aki akarta, már 7 órától gyakorolhatta a vérvételt a nővérek segítségével. A megbeszélések nagyon hasznosak voltak, ekkor mindenki tájékozódhatott az újonnan felvett betegekről, és a különböző Station-okon lévő páciensek aktuális állapotáról (a belgyógyászati osztály 4 különböző Station-ra van osztva, én a 44-esen voltam két osztrák orvostanhallgató lánnyal). Általában két „turnus orvos” foglalkozott velünk: sokat vettünk vért, kanült raktunk be infúzióhoz, humán albumint kötöttünk be (ezt ott nővérek nem végezhetik, itthon nem tudom, hogy megy), vérgáz-analízist végeztünk, valamint csináltunk Schellong és Mini Mental Teszteket is. Az aktuális anamnézis-felvételeket és státuszfelméréseket is ránk bízta: ezeket az első két hétben nem egyedül végeztem, mert még nem teljesen szoktam hozzá az ottani dialektushoz, a gyakorlat második felére viszont már magabiztosabb lettem. Azt hiszem, összességében sikerült jól megértetnem magam az orvosokkal és – ami sokkal nehezebb – a betegekkel is, de ehhez szükség volt arra a **nyelvtudásra**, amit részben a szaknyelvi kurzusokon, részben pedig az általános- és középiskolában sajátítottam el. Számomra egyébként nagyon meglepő volt, hogy az anamnéziseket előbb be kellett diktálni, majd később a titkárságon gépelték le őket.

Délutánonként legtöbbször végigkísértük a viziteket, amelyeket általában egy főorvos vezetett. Sokszor vettünk részt megfigyelőként különböző ultrahangos és endoszkópos vizsgálatokon, egyszer ott voltam egy ERCP-n is. Többször végigkísértük a vértranszfúzió menetét is: ott is borzasztóan fontos a pontos dokumentáció.

A linzi **kórházak** „vetésforgó-rendszerben” dolgoznak az ambulancián. Minden klinikára átlagosan heti 2 nap jut, ezek az úgynevezett „Aufnahmetag”-ok; ilyenkor minden beteget az itteni ambulanciára irányítanak. Ezek nagyon érdekesek voltak, pitvarfibrillációtól a különböző bőrbetegségekig sokféle dolgot lehetett látni.

Elmondhatom, hogy mind az orvosok és az orvostanhallgatók, mind a betegek nagyon kedvesek és segítőkészek voltak, és bár más magyar diákkal nem találkoztam az otlétem során, nagyon jó ötleteket kaptam a délutáni-hétféjei programokhoz csakúgy, mint a vásárláshoz és a közlekedéshez, tájékozódáshoz.

A bevásárlásokat legtöbbször egy szupermarketben intéztem: az élelmiszer és a háztartási dolgok nem, vagy nem sokkal drágábbak az itthoniaknál. A ruhák is körülbelül ugyanannyiba kerülnek; amik jóval drágábbak, azok a különböző szolgáltatások. Egyszer beültem moziba egy eredeti (angol-spanyol) szinkronos, német feliratos filmre – itt a diákjegy 7,50 Euro (!) volt. Egyébként kellemes meglepetés volt, hogy mindenhol kérdés nélkül elfogadták a diákigazolványomat, annak ellenére, hogy nem új típusú (nincs rajta nemzetközi EYCA-logó). A **tömegközlekedést** csak néhányszor vettem igénybe, mert a belvárosban laktam; ilyenkor a 4 megállóig érvényes „Mini” jeggyel utaztam, ez 1 Euróba kerül.

Hétféjén igyekeztem a lehető legtöbb **látványosságot** megnézni. Láttam a Mariendom-ot (Európa második legmagasabb székesegyháza, és képen nem visszaadható, milyen hatalmas a belső tere) és a Kepler-parkot (az itteni egyetem is Kepler nevét viseli); jártam a gyönyörű botanikus kertben és az állatkertben. Megnéztem az idei madaras kiállítást a Höhenrausch-on és ugyanitt felmásztam a találó nevű „Keine Sorgen Turm” tetejére (55 méterrel voltam az utca szintje felett); a Pöstlingbergbahn-nal pedig átutaztam a Duna túloldalára. Ettem tradicionális linzertortát és Conchita Wurst után elnevezett pizzát, na meg rengeteg fagyit. Pont elkaptam a Pflasterspektakelt is (ez egy három napos utcai fesztivál zsonglőrökkel, mutatványosokkal, zenészekkel, artistákkal, vattacukorral és főtt kukoricával), itthon még csak hasonlóval sem találkoztam.

A gyakorlat végén nagyon furcsa érzés fogott el. Egész héten vártam, hogy hazautazhassak – aztán mikor kiléptem a kórház ajtaján, kicsit hiányozni kezdett az egész, és hihetetlennek tűnt, hogy ilyen hamar vége lett...

Ezúton is szeretném megköszönni a Nemzetközi Kapcsolatok Irodája dolgozóinak a gyors és pontos ügyintézését és mindennemű segítséget; a Lions Clubnak a lehetőséget és a támogatást; a Konventhospital der Barmherzigen Brüder dolgozóinak kedvességét, segítségét, türelmét és nyitottságát; Christina Bräuer és Katrina Lehner orvostanhallgatóknak pedig a tippeket, ötleteket és a barátságot! Mindezekért nagyon hálás vagyok.

Végezetül megragadnám az alkalmat, hogy mindenkit, akiben felmerül a külföldi gyakorlat gondolata, arra buzdítsak, hogy ne hezitáljon, vágjon bele! Egészen biztosan hasznos szakmai tapasztalatokban és életre szóló élményekben lesz részetek, csakúgy, mint nekem.

Szabó Dorottya

P.S: Ajánlom még a TripAdvisor nevű telefonos alkalmazást a különböző látványosságokhoz és éttermekhez; a Viber-t vagy hasonló programot az otthoniakkal való kommunikációhoz; és ne feledjétek, a McDonald's-ban mindig van ingyenes wifi! ☺

kívülről

A

szállás

Mariendom